

บทที่ 1

บทนำ

1. ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ในสถานการณ์เศรษฐกิจและสังคมโลกปัจจุบัน ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีสภาวะความไม่แน่นอนสูง ไม่ว่าด้วยผลกระทบจากระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ การค้าเสรี การวิ่งไล่กวตตางเศรษฐกิจ การเคลื่อนตัวของทุนข้ามชาติ แรงงานที่มีทักษะหรือบทบาทของเทคโนโลยีในการลดต้นทุนและพัฒนาผลิตภัณฑ์ เป็นต้น ส่งผลให้แต่ละประเทศไม่อาจหลีกเลี่ยงการปรับตัวให้เท่าทันและสอดคล้องกับภาวะการแข่งขันที่เข้มข้นนี้ได้ การที่ประเทศไทยต้องประสบกับภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ เมื่อเดือนกรกฎาคม 2540 นั้น มีการหาสาเหตุว่าทำไมวิกฤตจึงเกิดขึ้น สุดท้ายก็สรุปว่า สังคมไทยไม่มีการเรียนรู้ ไม่รู้ข้อเท็จจริง ไม่รู้สาเหตุ ไม่รู้ความเป็นไป คือ อธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้ จึงไม่อาจจะคาดการณ์หรือทำนายเหตุการณ์ได้ ทั้งนี้หน่วยงานในภาครัฐและเอกชนหลายฝ่ายต่างก็มีความเชื่อว่า การศึกษาน่าจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุด ในการเป็นหนึ่งในเครื่องมือแก้ปัญหาที่ไทยกำลังเผชิญอยู่ การศึกษาเป็นหนทางที่นำไปสู่คุณภาพของคน กระบวนการทางการศึกษาที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพจะเอื้อต่อการพัฒนาคน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจและสังคม เป็นการสร้างสรรค์และพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน นอกจากนี้ การศึกษายังมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เนื่องด้วยการศึกษาทำให้แรงงานมีคุณภาพมากขึ้น คุณภาพของแรงงาน ดังกล่าว จะส่งผลต่อการถ่ายทอดเทคโนโลยี การพัฒนาตนเองในระบบเศรษฐกิจสมัยใหม่ซึ่งต้องใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นจำนวนมาก การลงทุนในทรัพยากรมนุษย์ (Human Capital) หรือลงทุนให้เกิดทุนทางปัญญา (Intellectual Capital) โดยเฉพาะการลงทุนทางการศึกษาจึงให้ผลตอบแทนที่สูง การพัฒนาประเทศในสภาวะการณ์ที่มีการแข่งขันกันอย่างเข้มข้นรุนแรงอย่างเช่น ในปัจจุบันนี้ การศึกษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะก่อให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขัน กระบวนการทางการศึกษาจะนำไปสู่การเพิ่มพูนความรู้ สติปัญญา ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และความสามารถของคนให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาประเทศ เพื่อให้สามารถยืนหยัดอยู่ได้ในสังคมโลก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2532; พนม พงษ์ไพบูลย์, 2540; Fairbanks & Lindsay, 1999)

สถาบันอุดมศึกษา ถือเป็นหน่วยงานหนึ่งในสังคมที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ เพราะเป็นแหล่งที่รวมและผลิตกำลังคนที่มีความสามารถในระดับสูงทุกสาขา ซึ่งกำลังคนเหล่านี้เอง ที่จะเป็กำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าทัดเทียมกับนานาชาติ หน้าที่โดยรวมของสถาบันอุดมศึกษาก็คือ การสร้างความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อก่อให้เกิดความงอกงามทางปัญญา และคุณภาพแก่บุคคลและสังคม ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 สถาบันอุดมศึกษาจะมุ่งเน้นดำเนินการในการกิจหลัก 4 ด้าน ได้แก่ การจัดการเรียนการสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยจุดมุ่งหมายของการในระดับอุดมศึกษานั้นมีจุดมุ่งหมายซึ่งแบ่งออกเป็นสองระดับ ได้แก่ การศึกษาในระดับปริญญาตรีจะมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถในสาขาวิชาต่างๆ ในระดับสูง โดยเฉพาะการประยุกต์ทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติการริเริ่มการพัฒนาทั้งทางวิชาการและวิชาชีพ ส่วนการศึกษาในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรีนั้นมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้และทักษะในสาขาวิชาเฉพาะทาง ให้มีความชำนาญมากยิ่งขึ้น มุ่งสร้างสรรค์ความก้าวหน้าและความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยเฉพาะการศึกษาค้นคว้าวิจัยพัฒนาองค์ความรู้และเทคโนโลยี (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2544) และในกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) เช่น

ปัจจุบันส่งผลให้เกิดการแข่งขันด้านเศรษฐกิจการค้าอย่างรุนแรงต่อองค์กร ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ ภาคเอกชน ต่างก็ต้องปรับตัวและพัฒนาองค์กรของตน ให้มีสมรรถนะในการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิทยาลัยในสังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข ได้ดำเนินการผลิตและพัฒนา กำลังคนด้านสาธารณสุข มาเป็นเวลานานกว่ากึ่งศตวรรษ นับตั้งแต่การก่อตั้งโรงเรียนผดุงครรภ์ภวชิระ ในปี พ.ศ. 2475 โรงเรียนพยาบาลผดุงครรภ์และอนามัย กรมการแพทย์ ปี พ.ศ. 2489 (ปัจจุบันคือ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครวัดราช และวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครกรุงเทพ) และได้ขยายการผลิตโดยการก่อตั้งสถาบันการศึกษาอีกหลายแห่ง เพื่อตอบสนองความต้องการบุคลากรของหน่วยบริการ สาธารณสุขทั่วไปประเทศ จนถึงปัจจุบันมีวิทยาลัยในสังกัด สถาบันพระบรมราชชนกที่ทำหน้าที่ผลิตและพัฒนา กำลังคนด้านสาธารณสุข ทั้งสิ้น 44 แห่ง เป็นวิทยาลัยพยาบาล 35 แห่ง วิทยาลัยการสาธารณสุข 7 แห่ง วิทยาลัยเทคโนโลยีทางการแพทย์ และสาธารณสุขกาญจนาภิเษก 1 แห่ง และวิทยาลัยนักระบาดวิทยา 1 แห่ง ซึ่งนับได้ว่า วิทยาลัยสังกัดสถาบันพระบรมราชชนกเป็นแหล่งผลิตบุคลากรด้านสุขภาพที่สำคัญ โดยเฉพาะสาขาการพยาบาล (ชมรมผู้บริหารสถานศึกษาในสังกัดสถาบันพระบรมราชชนก, 2544)

วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น เป็นสถาบันการศึกษาสังกัดสถาบันพระบรมราชชนก สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงสาธารณสุข เริ่มเปิดดำเนินการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2506 นับจนถึงปัจจุบันเปิดดำเนินการมาแล้วกว่า 43 ปี ในระยะเริ่มต้นได้ใช้สถานที่หน่วยควบคุมคุตตะราต จังหวัดราชบุรี เป็นการชั่วคราว ใช้ชื่อเมื่อแรกก่อตั้งเป็น “ศูนย์ฝึกและอบรมอนามัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” สังกัดกองการศึกษาและฝึกอบรม กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข และเมื่อการก่อสร้างอาคารสถานที่ ณ จังหวัดขอนแก่น แล้วเสร็จใน ปี พ.ศ. 2507 จึงได้ย้ายที่ทำการมายังสถานที่ในปัจจุบัน เลขที่ 90/1 ถนนอนามัย ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น (คู่มือประกันคุณภาพการศึกษา วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น, 2550)

ในฐานะสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่มีบทบาทหลักในการผลิตบุคลากรทางด้านสาธารณสุขที่ต่ำกว่าปริญญาตรี ซึ่งนับเป็นภาระสำคัญยิ่งในการพัฒนากำลังคนด้านสาธารณสุข ให้สอดคล้องกับการพัฒนาระบบบริการสาธารณสุขของประเทศ และเป็นวิทยาลัยการสาธารณสุข 1 ใน 7 แห่งทั่วประเทศ ผู้บริหารของวิทยาลัยฯ ได้ใช้ความพยายามในการพัฒนาวิทยาลัยฯ แห่งนี้ ตลอดจนการปรับหลักสูตรการเรียนการสอน ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป จากแรกเริ่มที่ทำหน้าที่ในด้านการฝึกอบรมและจัดการศึกษาในหลักสูตร “พนักงานอนามัย” ปัจจุบันเปิดดำเนินการจัดการศึกษาหลักสูตรการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีระยะเวลาการศึกษา 2 ปี จำนวน 4 หลักสูตร คือ 1) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาธารณสุขศาสตร์ (สาธารณสุขชุมชน) 2) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาธารณสุขศาสตร์ (ทันตสาธารณสุข) 3) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาธารณสุขศาสตร์ (เทคนิคเภสัชกรรม) 4) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงเวชกิจฉุกเฉิน และมีการดำเนินกิจกรรมด้านการพัฒนากำลังคนและด้านวิชาการ อีกหลายประการ (คู่มือประกันคุณภาพการศึกษา วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น, 2550)

จากสถานการณ์สภาพสังคมด้านต่าง ๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้มีผลกระทบต่อการจัดการศึกษาและด้านอื่น ๆ ของวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น สังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข โดยเฉพาะด้านสาธารณสุขมีการปฏิรูประบบสุขภาพ ส่งผลให้ระบบการบริการของประชาชนเปลี่ยนแปลงไป และมีแนวโน้มจะเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมให้ประชาชนมีพฤติกรรมในการป้องกันโรคมามากขึ้น รวมทั้งตามที่กระทรวงสาธารณสุขได้กำหนดมาตรฐานการให้บริการสุขภาพ ทำให้ศักยภาพของบุคลากรสาธารณสุขตามความต้องการของระบบบริการสุขภาพเปลี่ยนไป จึงมีผลกระทบต่อการผลิตและพัฒนาบุคลากรสาธารณสุข ด้านการศึกษาได้มีประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ

เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2548 กำหนดให้ผู้ที่จะเข้าศึกษาในหลักสูตรปริญญาตรี (ต่อเนื่อง) จะต้องเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือเทียบเท่า ดังนั้น ผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น ดำเนินการอยู่จะมีปัญหาในการศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี เพื่อพัฒนาตนเองให้มีวุฒิสูงขึ้นได้ ทั้งนี้หลักสูตรที่มีการเรียนการสอนในวิทยาลัยฯ ได้นำมาใช้จัดระบบการเรียนการสอนเป็นระยะเวลานานแล้ว จึงควรมีการปรับปรุงหรือพัฒนาใหม่ (คู่มือการพัฒนาหลักสูตร, วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น, 2550) ประกอบกับรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก จากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) มีข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาตามพันธกิจ 4 ด้านของวิทยาลัย ไว้ดังนี้

1. ด้านผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านสุขภาพ คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยควรจัดให้มีทุนพัฒนาอาจารย์สาขาวิชาต่างๆ ไปศึกษาต่อประเทศให้มากขึ้น เพื่อเสริมความเข้มแข็งด้วยการเรียนการสอน การบริการวิชาการและวิจัย เพื่อการปรับการเรียนการสอนเพื่อรองรับในระดับปริญญาตรี วิทยาลัยควรส่งเสริมให้คณาจารย์ได้มีโอกาสลาไปเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามระเบียบของสถาบันพระบรมราชชนก เพื่อให้มีความทันสมัยและเป็นนานาชาติและพร้อมที่จะขยายหลักสูตรในระดับที่สูงขึ้น

2. ด้านวิจัยและการจัดการความรู้ เพื่อพัฒนางานวิจัยให้เป็นตามเป้าหมาย คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย ควรหาแนวทางดำเนินการให้ลดขั้นตอนการเสนอขออนุมัติงานวิจัยให้เป็นไปอย่างรวดเร็ว จะได้ทันต่อแผนดำเนินการ คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย ควรดำเนินการกำหนดเจ้าภาพ เพื่อรับผิดชอบด้านวิจัย สถาบัน เพื่อประเมินการเรียนการสอนที่ดำเนินการอยู่ จะได้นำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรและมีการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ที่เกี่ยวข้อง และสถานการณ์ของการพัฒนางานด้านสาธารณสุขที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง วิทยาลัยควรหาความเป็นอัตลักษณ์ และกำหนดเป้าหมายในการวิจัย เพื่อนำมาพัฒนาการเรียนการสอน อันจะส่งผลไปสู่การพัฒนาชุมชน สังคมพื้นฐาน โดยใช้ภูมิปัญญาไทยและเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับท้องถิ่น คณะกรรมการวิทยาลัย ควรนำผลจากการประกันคุณภาพมากำหนดเป็นแผนเพื่อพัฒนามาตรฐานและคุณภาพที่ชัดเจน โดยกำหนดเป้าหมาย ตัวบ่งชี้ เจ้าภาพ เช่น การมีนวัตกรรมด้านประกันคุณภาพ หรือนำความรู้ประสบการณ์มาสังเคราะห์เพื่อสร้างองค์กรแห่งการเรียนรู้

3. ด้านบริการวิชาการ/บริการ คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย ควรกำหนดแนวทางความเจริญก้าวหน้าตามสายงานของบุคลากรสนับสนุน (Career Path) ให้เหมาะสมเพื่อสร้างขวัญและกำลังใจ และสอบถามความต้องการในการฝึกอบรม (Training Need) เพื่อเตรียมความพร้อมในการรับนักศึกษาเพิ่ม

4. ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม วิทยาลัย ควรพัฒนาระบบและช่องทางการสื่อสารทั้งภายในและภายนอก เพื่อประชาสัมพันธ์ภารกิจและกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ชุมชน และประเทศชาติ วิทยาลัยควรกำหนดสถาบันต้นแบบ เพื่อเทียบเคียงให้เกิดแรงจูงใจในการพัฒนามาตรฐานและคุณภาพการศึกษาให้สูงขึ้น ในทุกๆ ด้าน วิทยาลัย ควรสร้างผู้นำให้ทุกๆ ระดับ เพื่อสนับสนุนการบริหารงานภาครัฐแนวใหม่ สร้างผู้บริหารรุ่นใหม่ๆ ขึ้นมาเป็นผู้มีด้านการบริหารการศึกษาที่สามารถเชื่อมโยงกับชุมชนสังคมในภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาเชิงนโยบาย

1. คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย ควรพัฒนาหน่วยงานที่สำคัญ เป็นต้นว่า สำนักงานประกันคุณภาพ หน่วยวิจัย เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

2. คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย ควรพิจารณาหนทางปฏิบัติการผลิตบัณฑิต หลักสูตรปริญญาตรี หลักสูตรปริญญาตรีต่อเนื่อง และพัฒนารายวิชากับระยะเวลาการศึกษาในหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรให้เหมาะสม

ทิศทางการพัฒนาคุณภาพ

วิทยาลัยมีเจตจำนงเน้นการผลิตบัณฑิตและพัฒนาสังคมเป็นสำคัญ ทิศทางการพัฒนาคุณภาพของวิทยาลัย ควรพัฒนาการจัดการเรียนการสอน ติดตามประเมินคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในนักศึกษาทุกคน โดยเน้นการประเมินที่เรียกว่า Formative Evaluation เพื่อพัฒนาสมรรถนะของบัณฑิตตามแต่ละวิชาชีพ และเพิ่มความพึงพอใจของผู้ใช้งานให้มากขึ้น มีการวางแผนทางส่งเสริมให้อาจารย์ที่มีศักยภาพทำงานวิจัยให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มองค์ความรู้และนวัตกรรมขององค์กร ให้รวมหน่วยงานวิจัยที่มีอยู่หลายหน่วยเข้าเป็นหน่วยเดียวกัน เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการดำเนินการใช้ทรัพยากรร่วมกันให้เกิดประโยชน์สูงสุด ควรส่งเสริมให้ทุกภาควิชาดำเนินการวิจัยสถาบัน เพื่อนำมาพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เร่งรัดการประชาสัมพันธ์วิทยาลัยให้มากขึ้นทั้งในและภายนอกหน่วยงาน เพื่อเผยแพร่ให้ ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกระดับรวมทั้งสาธารณชน มีความเข้าใจและรับรู้การดำเนินงานต่าง ๆ อย่างทั่วถึง เพื่อให้มีส่วนร่วมและสามารถตอบสนองความต้องการทันเหตุการณ์ (รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น, 2550)

จากความสำคัญและความเป็นมาของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัย จึงมีความสนใจที่จะศึกษาการวิจัยเชิงอนาคต ที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น ในทศวรรษหน้าที่น่าจะเป็นไปได้ในสภาพที่เป็นจริง โดยผลดังกล่าวสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางใน การกำหนดนโยบาย การวางแผนงาน การจัดระบบการจัดการศึกษา ตลอดจนสามารถนำไปกำหนดรูปแบบการบริหารวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น อย่างเหมาะสมมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

2. คำถามการวิจัย

แนวโน้มการพัฒนาวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น ในทศวรรษหน้า (ปี พ.ศ. 2560) ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นอย่างไร

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาแนวโน้มการพัฒนาวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น ในทศวรรษหน้า (ปี พ.ศ.2551 - 2560) จากข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ 1) พันธกิจ 4 ด้านของสถาบัน ได้แก่ ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านสุขภาพ วิจัยและการจัดการความรู้ บริการวิชาการแก่สังคม บูรณาการศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น 2) องค์กรประกอบ การเปลี่ยนแปลงขององค์กร 4 ด้าน ได้แก่ โครงสร้างองค์กร เทคโนโลยีสารสนเทศ บุคลากร วัฒนธรรมองค์กร

4. ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของเนื้อหาโดยศึกษาเฉพาะ แนวโน้มการพัฒนาวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น ในทศวรรษหน้า คือ ภายใน พ.ศ.2560 ซึ่งครอบคลุมพันธกิจทั้ง 4 ด้านของสถาบัน คือ 1) ผลิตและพัฒนาบุคลากรสุขภาพ 2) วิจัยและการจัดการความรู้ 3) บริการวิชาการแก่สังคม 4) บูรณาการศิลปวัฒนธรรม (วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น, 2545) รวมกับองค์กรประกอบการเปลี่ยนแปลงขององค์กรอีก 4 ด้าน ได้แก่ 1) โครงสร้างองค์กร 2) เทคโนโลยี 3) บุคลากร 4) วัฒนธรรม (Bartol et.al.,1998 อ้างถึงใน วิโรจน์สารัตนะ, 2546) รวมเป็น 8 ด้าน จากข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ

กลุ่มเป้าหมาย ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 31 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ 1) คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยฯ 14 คน 2) คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยาลัยฯ จากภายนอก 3 คน 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการศึกษา 4 คน 4) ผู้ใช้บัณฑิตของวิทยาลัยฯ 10 คน

ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย พฤศจิกายน 2551 – มิถุนายน 2552

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 วิทยาลัยการสาธิตสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี หมายถึง หน่วยงานในสังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งมีบทบาทหน้าที่หลักในการผลิตและพัฒนากำลังคนด้านสุขภาพ เพื่อปฏิบัติงานทั้งในสถานบริการระดับต่าง ๆ ซึ่งในปัจจุบันผลิตนักศึกษา 4 หลักสูตร คือ 1) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาธิตสุพรรณบุรี (สาธิตสุพรรณบุรี) 2) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาธิตสุพรรณบุรี (ทันตสาธิตสุพรรณบุรี) 3. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาธิตสุพรรณบุรี (เทคนิคเภสัชกรรม) 4. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงเวชกิจฉุกเฉิน

5.2 ทศวรรษหน้า หมายถึง ภาพรวมแนวโน้มของปรากฏการณ์ที่เป็นไปได้ในอนาคตของวิทยาลัยการสาธิตสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ระหว่าง ปี พ.ศ. 2551 ถึงปี พ.ศ. 2560 ที่เป็นแนวทางในการบริหารงานหรือพัฒนาการจัดการศึกษา เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติงานอย่างจริงจังและเป็นระบบอันจะนำมาซึ่งประโยชน์การพัฒนาผู้เรียน

5.3 ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านสุขภาพ หมายถึง การจัดการหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน และกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนรู้ของ นักศึกษาวิทยาลัยการสาธิตสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาธิตสุพรรณบุรี

5.4 วิจัยและการจัดการความรู้ หมายถึง การค้นคว้าหาความรู้ ความจริง ที่เชื่อถือได้หรือการสร้างองค์ความรู้ใหม่ โดยวิธีการที่มีระบบแบบแผนที่เชื่อถือได้ เพื่อนำความรู้ที่ได้นั้นไปสร้างกฎเกณฑ์ปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อใช้ในการอ้างอิงอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ ได้ ซึ่งในการวิจัยนี้ประกอบด้วย วิจัยสถาบัน และการวิจัยระดับคณาจารย์ นักศึกษา รวมถึงผลงานทางวิชาการและนวัตกรรม

5.5 การบริการวิชาการ หมายถึง การใช้ความช่วยเหลือด้านความรู้และวิชาการแก่สังคมและชุมชน โดยการศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่นผสมผสานกับวิทยาการที่เป็นสากลให้เกิดความงอกงามทางสติปัญญามีกระจายการให้บริการความรู้และวิชาการแก่สังคม ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของบุคคล องค์การ ชุมชนในทุกระดับอย่างต่อเนื่องยั่งยืน รวมถึง เกิดดุลยภาพสามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.6 การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม หมายถึง การอนุรักษ์ส่งเสริมและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ทั้งนี้เพื่อปลูกฝังจิตสำนึกของนักศึกษา บุคลากร รวมทั้งประชาชนทั่วไปให้ส่งเสริม สืบสานอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งข้อมูลด้านศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน สนับสนุนการดำเนินกิจกรรม เพื่อเผยแพร่แลกเปลี่ยนศิลปะและวัฒนธรรมที่ต่างกัน

5.7 โครงสร้างองค์กร หมายถึง การจัดระเบียบกิจกรรมต่าง ๆ ของวิทยาลัย เพื่อให้สอดคล้องและเป็นระบบ เพื่อความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ กับคนที่เชี่ยวชาญแต่ละฝ่าย มีการประสานให้ความร่วมมือ ตามกระบวนการในการพัฒนาและการปฏิบัติตามโครงสร้างขององค์กรที่เหมาะสม เป็นกระบวนการ ที่เกี่ยวข้องกับชุดของการตัดสินใจ ซึ่งดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ในที่นี้หมายถึงวิทยาลัยการสาธิตสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี

5.8 เทคโนโลยีสารสนเทศ หมายถึง อุปกรณ์ เครื่องมือ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตลอดจนความรู้ทางเทคนิคที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจำเป็นต่อการนำมาใช้แปรสภาพวัตถุ ข้อมูลหรือคนขององค์กรให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินงานขององค์กรสูงสุด

5.9 บุคลากร หมายถึง ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของวิทยาลัยการสาธณสุสิรินธร จังหวัดขอนแก่น ได้แก่ ผู้บริหารวิทยาลัย บุคลากรสายสอน บุคลากรสายสนับสนุน

5.10 วัฒนธรรมองค์กร หมายถึง ระบบความเชื่อถือความคาดหวังและค่านิยมร่วมกันของบุคลากรในวิทยาลัยการสาธณสุสิรินธร จังหวัดขอนแก่น และจะถูกถ่ายทอดจากบุคลากรรุ่นหนึ่งไปยังบุคลากร รุ่นต่อไปโดยผ่านกระบวนการทางสังคม (Socialization) วัฒนธรรมองค์กรนี้ได้สร้างบรรทัดฐานหรือกฎที่ระบุพฤติกรรมอันเป็นที่ยอมรับของบุคลากร ตั้งแต่ ผู้บริหารสูงสุดลงมาถึงบุคลากรสายสนับสนุนระดับปฏิบัติการ ซึ่งสะท้อนในรูปแบบการแสดงออกและพฤติกรรมที่เป็นรูปธรรมหรือสามารถสัมผัสได้ด้วยความรู้สึก

5.11 ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง บุคคลที่มีประสบการณ์หรือปฏิบัติหน้าที่ทางด้านการบริหารและการจัดการศึกษา ได้แก่ หัวหน้าส่วนราชการ ผู้บริหารสถานศึกษา นักวิชาการที่มีผลงานทางด้านวิชาการเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการศึกษาที่ได้ให้ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของวิทยาลัยการสาธณสุสิรินธร จังหวัดขอนแก่น ในทศวรรษหน้า โดยประกอบด้วย 1) คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย 2) คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยาลัยจากภายนอก 3) ผู้ใช้บัณฑิต และ 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการศึกษา

5.12 ผู้ใช้บัณฑิต หมายถึง ผู้บังคับบัญชาระดับต้น ได้แก่ หัวหน้าตึก หัวหน้างานหัวหน้าสถานีอนามัย นายจ้าง เป็นต้น

5.13 คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย หมายถึง คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย ที่อยู่ในวาระการบริหารช่วงปี พ.ศ. 2550-2552

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 วิทยาลัยการสาธณสุสิรินธร จังหวัดขอนแก่น สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย การวางแผนงาน การจัดระบบการจัดการศึกษา ตลอดจนสามารถนำไปกำหนดรูปแบบการบริหารวิทยาลัยการสาธณสุสิรินธร จังหวัดขอนแก่น อย่างเหมาะสมมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลซึ่งสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความสามารถในการแข่งขันด้านการจัดการศึกษากับสถาบันอื่นได้

6.2 ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยฯ มองเห็นแนวโน้มการพัฒนาวิทยาลัยการสาธณสุสิรินธร จังหวัดขอนแก่น ที่จะเกิดขึ้นภายในปี พ.ศ. 2560 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

6.3 ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถนำผลการวิจัย ไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดแผนงานและรูปแบบการบริหารจัดการของวิทยาลัยการสาธณสุสิรินธร จังหวัดขอนแก่น และเป็นข้อมูลพื้นฐานให้กับวิทยาลัยการสาธณสุสิรินธรอื่น ๆ ที่มีบริบทหรือสภาพแวดล้อมคลึงกัน เพื่อเป็นแนวทางกำหนดอนาคตของสถาบัน อย่างเหมาะสมต่อไป